

Elindulnak a gyerekek.

*

Mindig odamegyek és nézem az indulásukat; nem érzelmes asszonyi ellágyulással, nem azért, mert ez látványnak olyan szép, mert zene, zászlók, anyák könyei között „olyan megható” — és csakugyan megható — ez az indulás... Azért nézem, mert benne van az egész mai élet és jóságok mögött, apró gyerekek mögött ott vigyorog e hosszú, gyönyörű vonatok megindítója, az ad hoc gyermekvédő: a háboru.

Egy katonaaapa szégyenkezve mentegetődzik:

— Kérem, én sem hittem volna, hogy közpénzen küldöm nyaralni a gyerekeket. De most jöttem szabadságra, a műhelyem szünetel, feleségem beteges — mit tegyünk? Még szép, hogy törődnek az ember gyerekével. És meg kell adni: szívvel csinálják ezt; az ember igazán nem szólhat egy szót sem.

Ez az, ami megszüntet minden kritikát, ami szépséget ad nekünk erkölcsi javakban kiéhezetteknek, akiknek nem kenyerünk társadalmi intézmények dicsérete vagy az e téren dolgozók neveinek felsorolása. Ez a „még szép” — amit lenyomott élettigények mondatnak a legkeserűbbekkel, amikor hatalmába keríti őket is a meghatottság ott kint, a boldog kacagástól visszhangzó pályaudvaron. És a második tétel: „az ember nem szólhat egy szót sem”, — amikor fehér zsemlyét eszik a gyerek, amikor tengerpartra viszik és ígérik, hogy „ugy vigyáznak” rá...

Fölvonulnak tehát a kis, vékony, háborus gyereklábak, egészen csupaszok is, a véletlenül jöcípősek között; majdnem csupa fatalpu szandál, amelyből hiányzik a legnagyobb luxus, a harisnya. Sok fiu az apja bő, lötyögő „zokniját” huzta föl és a spárgával megkötött leányharisnyák elütőszintű foltozásán ki tudja meddig dolgoztak szomorú szívű anyák. Nem baj; ott mezítláb ugrálnak majd a homokban és barnapiros harisnyát süt rájuk a nap.

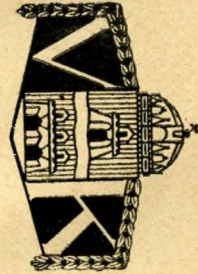
A hátukra kötött kis batyu minden öltése azt mondja: „menj kis fiam, kis lányom, nem sirok, nem vagyok féltékeny, hogy elmaradsz idegenek közt is, te kis gyáva gyerekek. Ugy-e hiv az új élet, napsugár, tejes pohár, a jó élet, amelyet megtagadott tőled és testvéreidtől a háboru. Menj, kis zöld, vézna gyerekek és gyűjts erőt helyettem is, hozz haza jókedvet, tanítsd meg mosolyogni szegény anyádat. És írj apádnak is, ne felejtsd el a tábori posta számát...”

Öreg nagyszülők kísérik ki a gyerekeket; apjuk messze, anyjuk munkában — délben aztán kirohan mégis az anya: hogy szaladt, elkéredzkedett előbb, még egyszer látni akarja a gyereket. És a gyerek nevetve int kék zászlójával a kupé ablakából: „jó helyen vagyok...”

Reméljük mi is, hogy jó helyen van, hogy mire visszajön: megint csak ne szólhasson senki egy szót sem. És közben arra is gondolunk: ha ezt meg tudták csinálni, vajjon megcsinálják-e majd azt is, amit a tél követel? Merjünk-e hinni abban, hogy ez a kezdete jó dolgoknak a proletárgyerek számára, vagy: eh, ugy sem lehet mindent leírni mostanában,

amit gondolunk. Jó utat, tinéktek, gyerekek és jószándékokat, tisztességes megvalósításukat kívánjuk továbbra is az általuk megéljenzett bácsiknak, akikben ti gyermeki bizalommal hisztek...
ego.

* * *

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: ego.

Cím: Elindulnak a gyerekek.

Forrás:

Népszava

Bp.
(Hely)

1918 VII 30
(Idő)

(Köt. v. füzet)

(Oldal)

Tárgy

361.85

Osztályozás

Hely

Idő

1918

Személy

Szakszerkesztési kézikönyv 1916.